

EF-mótstöðu- menn hava gjørt mør órætt

- sigur Olof Palme, forsætismálaráðharri

Eg havi gjørt mitt ítarsta til-
tess ikki at luttaka í EF-kjak-
inum undan fólkaatkvøðu Dan-
markar um málið. Tað er
skeivt, tá soleiðis verður skriv-

að, og eg eri vorðin misbrúkt-
ur, sigur svenski forsætismála-
ráðharri, Olof Palme, í eini
viðmerking til blaðið Social-
demokraten, sum svenskir EF-
mótstöðumenn, geva út. Her-
fyri stóð at lesa í blaðnum
við stórar yvirskrift: »Olof
Palme: Eg havi fleiri ferðir
ávarað Norðurlond um EF«. Í
greinini verður víst á brot úr
eini samrøðu, sum Olof Palme
hefur havt við eitt norskt
javnarblað. Í hesi samrøðu er
onki, sum bendir á orðini í
yvirskriftini, verður sagt.

Olof Palme sigur annars í
viðmerkingunum:

Norðurlond hava ongantíð
gjørt tann órætt móti hvørjum
øðrum, at tey siga slíkt. Eg
kann við vissu siga, at sven-
ska stjórnin hevur ikki hugsað
at siga nakað rangvort um EF-
kjakið í hinum bróðurlond-
unum. Hetta er ein uppgáva,
sum londini sjálf fáa best
greiði á, sigur Olof Palme.

Olof Palme — misnýttur.

Moses Olsen fær áheitan um at leggja frá sær

Fyrrverandi grønlandski fólka-
tingslimurin Nikolaj Rosing
skrivur í grønlandska blaðnum
Sermita, at Moses Olsen eig-
ur at gevast við fólkatingsar-
beiði sínum, aftaná avgerð
hansara um at fara til Grøn-
lands og búseta seg har. Mo-
ses Olsen hevur fingið sær eitt
starv, sum óivað líkar honum
væl, men av somu orsök er av-
markað, hvussu ofta hann fær
høvi at vitja fólkatingsessin,
skrivur Nikolaj Rosing.

Í samrøðu við danska blaðið

Information, sigur Moses Ol-
sen, at hann ætlar at vera í
Keypmannahavn til EF-fólka-
atkvøðan er av, og leggur sam-

stundis aftrat, at hann heldur
seg ikki svikja veljarar sínar
um hann fer at búseta seg í
Grønlandi.

Pf. North Atlantic Plast

Vit framleiða plastikkør í støddum frá:

50 mm dia. til 250 mm dia.

Vatnleiðingsrør.

Kloakkrør.

Avlopsrør.

Hesi rør verða einans gjørd til »Dansk Standard«
DS. F 972.

NB: Til hesi rør passar alt vanligt rør fittings, ið
kann keypast her á landi.

Upplýsingar fáast á tlf. 1 1725.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Tá ið fransarnir keyptu kvarnir í Føroyum

(Framhald)

Men tað vildi so illa til, at
Petur Samuelson sama morgun
(11. januar) var farin úr
Eysturoynni, so hann fekk
einki at frætta um hetta, fyrr
enn hann seinnapartin var kom-
in til Vestmannar, har ætlan-
nin var at gera fransmenninar
kunnigar við, at nú var slakti-
ð á veg. Her sær hann 27 neyt
standa við sjóvarmálan, og so
var honum greitt, at hesum
hevði Morrath stulað fyrri. Øll
neytini, ið bygdin átti eftir,
hevði Morrath útkið, uttan 6 á
Heygum, try hjá hvørjum
bóndanum. So hvørt sum slakti-
ð kom, lét Petur Samuelson
tað fara um bórð í skipini; tá
ið Morrath sá hetta, spann øði
í hann; hann leikaði í sum
øður tarvur, tí Petur Samuelson
hevði ikki spurt hann um lov
at taka slaktið. Petur Samuel-
sen, sum ikki lét sinnið leyva
av við sær, svaraði honum
bara, at tað var honum ókunn-
ugt, at kommandanturin í
nekrum lutu hevði nakað yvir
honom at siga; hann leit á, at
løgmaður og fúti, sum høvdu
biðið hann fáa hetta slaktið til
vegar, ivaleyst vóru menn til
at svara fyrri gerð síni.

Sama dagin fóru lögmaður

og Morrath út á fregattina »le
Maréchal de Belle-Isle«, og
Morrath sigur sína søgu sum
best um tilgangin við slakti-
núl; men Thurot, sum ikki
longur vildi lurta eftir honum,
læt hann vita, at hann so ofta
hevði logið seg fullan, at nú
kundi vera nóg mikið; til tess
svarar Morrath, at hetta er
tann svartasta lygn. Thurot lov-
ar so at lata bæði danakong,
og franska sendimannin í Dan-
mark vita um atburð hansara,
og til tess svaraði Morrath:
»Eg gevi tygum og klagu tye-
gara deyðan og djevulin; eg skal
so min sann standa upp á tað,
eg havi gjørt.« Sum tann fini
maðurin, Thurot var, gjørdi
hann ikki álvara av hótan
sini. Endin var tann, at lög-
maður mátti leggja uppí, so teir
kundu koma at tala um annað.

Nú verður lovað Thurot, at
hann skal fáa 50 tunnur av
bygg, sum lögmaður skrivaði
handilsforvaltaranum. Lund
brev um at senda norður, og
Morrath mátti, antin hann
vildi ella ikki, senda annan av
korporálanum til Havnar við
brævinum.

Nú kemur eisini generalurin
Flobert inn; hann letur, sum
var Morrath ikki til og gevur

seg í samtalu við lögmann um
allan tann ónærsliga atburð,
sum Morrath hevði gjørt seg
sekan í, og ynskti at vita, hvat
ræði hvør einstakur embætis-
maður í Føroyum hevði. Lög-
maður mátti siga, sum var, og
endar við, at Morrath í staðin
fyri at vera hægsti embætis-
maður, var tann, hann var.
Samrøðan var upp á lätin;
hetta og so tað, at lögmaður
hevði ríðið av Steig til Fúta-
klett og var í stáskleðum og
stivlum við sporum, hevði so
ærðað Morrath, at hann mátti
»innheretta« tað til bæði stift-
amtmanin og rentukamarið.
Um kvøldið fór lögmaður heim
til sín sjálvs aftur og Thurot
við honum.

Mánadagin (14. januar) sen-
di lögmaður bát til Velbastað-
ar við Thurot og tolki hansara;
tí Thurot ynskti sjálvur at fara
til Havnar at tala við fútan og
handilsforvaltaran bæði um ter
vøkur, hann hevði fingið, og
aðrar, hann kundi ynskja sær
aftrat; tí Morrath leit hann
einki longur. Bæði fútin, sum
hýsti Thurot, og handilsforvalt-
arin vóru bilsnir, tá ið teir sóu
henda fólkaliga friðarmannin
fyrri sær; tað var annar maður,
enn søgnin hevði gingið frá.

Tá ið Thurot hevur greitt frá
orðnum sínum og sagt frá,
hvussu illa skipini vóru stódd
við proviant, segði forvaltarin
honum, at 44 tunnur av bygg
vóru sendar sama dagin norður
á Vestmanna, og at hann tordi
ikkilata meira, av tí at eingin
fiskiskapur var, og enn var
long tíð til mai mánað, tá ið
fyrsta skipið kundi ventast,
um annars alt vildi væl til í hes-
um ófriðatíðum, og tað skilti
Thurot eisini. Men neyð-
trøngdur, sum Thurot var, fór
hann morgunin eftir aftur út til
forvaltaran og spurdi, um hann
ikkiláti eitt sindur av breyði
at lata seg fáa. Forvaltarin
visti honum nú eina tunnu av
skonrugsbreyði, og tá ið Thurot
fekk at vita, at av tí kundi
hann fáa nakrar tunnur, var
hann so glaður, at eygur hans-
ara forráddu, hvussu rørdur
hann var við at fáa hesa hjálpi
aftrat. Forvaltarin, sum nú sá,
at tað vóru ikki lótur hjá Thu-
rot, lovar honum so at lata úr
handlinum alt tað, sum hann
vildi góðari samvitsku kundi
lata.

At endanum spurdi Thurot,
um hann ikki kundi fáa 14
tunnur av malnum og 14 av
ómalmum bygg; hesar tunnur-

nar vildi hann lata havnafólk
fáa fyrri at mala hinar fjúrtan.
Tað var játað við teimum
treytum, at tann báturin, sum
fórði mjólið norður, skuldi fáa
fjúrten tunnur suður aftur av
tí korninum, sum skipini áður
høvdu fingið. Tað kom at bera
so til, at kornið, sum var á
skipinum, var so illa viðfarið av
fólki og djórur, at bátsmenn-
inir og kirurgurin Schroter, sum
við teimum var, tá ið teir sóu
tað, vildu ikki taka tað aftur,
og skipini fingi 58 tunnur í
staðin fyrri 44. Meðan Thurot
var í Havn, gingu kvarnirnar
frá tilbaga á morgni til seint á
kvøldi á øllum fyra herskip-
unum; kvivíkingar og vestmenn
ingar høvdu selt teimum 4
kvarnir. Thurot hevði fingið so
ringt krým á ferðini til Havn-
ar, at hann mátti liggja í song-
ini vð feipri í tveir dagar; men
friggjadagin — 18. januar —
var hann so frægur, at hann
kundi sleppa sær norður aftur
á skipini við einum av teimum
báunum, sum fóru til Kja-
fjardar, hvaðani havnarme-
bóru tær til Kvivíkingar og
hvaðani aftur fóru tær til Vest-
mannar.

(Framhald)